

saa en ganske overflødig Bemærkning. Hvis der i det hele skulde være nogen Mening i den Tale, maatte det kunne godtgøres, at den endelige Lov var vidt forskellig fra Lovforslaget, og at de Bestemmelser i Lovforslaget, der gav det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen Ret til at fremføre de af mig paaankede Betragtninger, nu gennem de fra hans Side stillede Ændringsforslag var fuldstændig forandrede. Men det ligger i Sagens Natur, at hvis virkelig al Grund for det ærede Medlem til Kritik var blevet fjernet gennem de her i Tinget vedtagne Ændringer, saa havde det ærede Medlem og hans Parti stemt for Loven. Selve den Omstændighed, at de undlod at stemme, viser, at det ikke var lykkedes dem at fjerne de efter Partiets og dets Ordførers Mening skæbnesvangre Fejl, der skulde findes i Lovforslaget, saaledes at Lovforslaget og Loven i disse Henseender maatte antages at være identiske.

Men dernæst maa jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at de Punkter, hvorimod det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen rettede sin Kritik, paa ingen mulig Maade er blevet ændret. Men den højtærede Formand vil tillade mig først at citere de Ord, det her kommer an paa. Det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen sigtede positivt til det Punkt i Lovforslaget, hvor der tales om den, der er „kommet i Betalingsvanskelighed paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold“, og det er med Henblik dertil, han siger, at det „i Løbet af meget kort Tid vil blive almindeligt at søge Fordringer her i Landet henført under denne Betingelse. Naar en Skyldner med største Lethed kan faa Udsættelse med Betalingen af sin Gæld, ligger det nær for ham at være tilbøjelig til at bruge sine Penge og, som man siger, lade Fiolen sørge for den Dag i Morgen; og vi tror, at det er noget overordentlig lidet heldigt at komme ind paa, at Lovgivningen skal beskytte Forsømmelse af Betaling af Gæld, endvidere tror vi, at man ved det foreliggende Lovforslag vil bringe Folk til let at løbe til Domstolene“. Saa var det, det senere blev oplyst, at der kun i 41 Tilfælde var løbet til Domstolene, og at der kun i 9 af disse 41 Tilfælde var indrømmet Betalingshenstand, og det til Trods for, at de af det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen paaankede Ord i Virkeligheden ogsaa findes i den endelige Lov. Jeg hørte nok til min Forbavselse, at det ærede Medlem, som talte pr. procura, vilde søge at lægge en Forskel ind i Ordene. Maa jeg læse dem op. I Forslaget staar der: „Hvis en Skyldner . . . . paastaar, at han er

kommet i Betalingsvanskelighed paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold“. I den endelige Lov staar der: „at han paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold ikke kan betale“. Jeg kan ved Gud i Himmels højeste Rige ikke se nogen Forskel paa de to Ting. Er man i Betalingsvanskelighed, saa maa det formodentlig være, fordi man ikke kan betale. Jeg har aldrig hørt, at man var i Betalingsvanskelighed, naar man kunde betale. Denne Ordning kan derfor ikke gøre en saa afgørende Forskel, at man kan sige: Naar der staar i Lovforslaget, at han er „kommet i Betalingsvanskelighed“, saa betyder det, at alle Mennesker kommer styrtende til Domstolene, og vi kommer ind i de skrækkeligste Tilstande, men naar jeg har opnaaet, at der i Stedet for kommer til at staa, at han paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold „ikke kan betale“, saa er det en fortræffelig Lov, som ikke vil have den allermindste daarlige Virkning.

Saa nævnedes det ærede Medlem (J. Sørensen), at der var en anden betydningsfuld Forskel mellem Lovforslaget og Loven. I det oprindelige Lovforslag stod der: „Hvis en Skyldner, der sagsøges . . . ., *paastaar*, at han er kommet i Betalingsvanskelighed paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold“, medens der imod i den definitivt vedtagne Lov staar: „Hvis en Skyldner, der i første Instans sagsøges . . . ., *bevisligger*, at han paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold ikke kan betale“. Jeg skal dertil sige, at det er rent ud sagt den pureste Uvidenhed af det ærede Medlem for Nyborg-Kredsen, hvis han tror, det gør nogen som helst Forskel overfor Domstolene, om der staar det ene eller det andet. Naar man i Lovsproget bruger, i en saadan Forbindelse, Ordet „paastaar“, er ingen Domstol indenfor Kongeriget Danmarks Grænser saa naiv at mene, at naar en Mand „paastaar“ noget i Ordets rent almindelige landlæufige Betydning, saa skal man uden videre give ham Ret deri. Nej „paastaar“ betyder, at naar han nedlægger Paastand paa det, han ønsker at opnaa, maa han gøre det paa en saadan Maade, at han bevisligger det. Derfor kunde den højtærede Justitsminister saa overordentlig let gaa ind paa den Forandring, for om der stod det ene eller det andet, kunde være ham ganske ligegyldigt. Det kan maaske gøre det tydeligere for en eller anden Lægmand, at der staar „bevisligger“, og man kan jo godt sige, at Ændringen derfor kan være rar overfor Folk, som ikke har tilstrækkelig juridisk Indsigt;